

νά επιτύχη ὁδοιπόρον τινὰ διὰ νὰ συνοδεύσῃ τὴν θυγατέρα του κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦλάχιστον, ἀλλὰ καὶ αἱ δύο του προσδοκίαι ἐματαιώθησαν· ἡ Παρασκευὴ ἐδιέζετο νὰ ἀναχωρήσῃ ὅλη ἡ χρηματικὴ κατάστασις τῆς οἰκογενείας ἐσύγκειτο ἀπὸ ἓν ρούβλιον — δρ. 4. 50 — Ἀπὸ ἐπροσπάθησαν ἐπὶ ματαίῳ ν' αὐξήσωσι τὴν ἐλαχίστην αὐτὴν ποσότητα, προσδιώρισαν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς νέας ὁδοιπόρου, τὴν 8 τοῦ Σεπτεμβρίου, ἑορτὴν τῆς γεννήσεως τῆς Θεοτόκου, ὡς ἡμέραν τοῦ σκληροῦ ἀποχωρισμοῦ. Ἄμα διεδόθη ἡ εἰδήσις εἰς τὸ χωρίον, ὅλοι οἱ γνώριμοὶ των ἤλθοι πρὸς ἐπίσκεψίν των μᾶλλον ἀπὸ περιέργειαν ἢ ἀπὸ αἰσθημα συμπαθείας. Ὅσοι εἶχον τοὺς τρόπους νὰ ἔλθοσιν εἰς βοήθειάν των, ὠμίλησαν περὶ τῶν δυστυχῶν περιστάσεων αἰτινες δὲν συγχωροῦσι πολλάκις εἰς τοὺς καλητέρους φίλους νὰ συντρέξωσι τοὺς φίλους των ἐν καιρῷ ἀνάγκης· ἀντὶ δὲ βοήθειας καὶ παρηγοριῶν, ἀναχωροῦντες προεῖπον εἰς τὴν οἰκογένειαν ἀπαίσια προμηνύματα. Δύω ὅμως πτωχοὶ καὶ ἄγνωστοι ἐξόριστοι ἀνέλαβον τὴν υπεράσπισιν τῆς Παρασκευῆς καὶ τὴν ἐγκαρδίωσαν διὰ τῶν συμβουλῶν των. « Ἐπιχειρήσεις ἐτι δυσκολώτεραι ἐτελεσφόρησαν, ἔλεγον, ἐναντίον πάσης προσδοκίας. Καὶ ἂν δὲν κατορθώσῃ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν αὐτοκράτορα, θὰ τύχῃ προστατῶν οἷτινες θὰ ὁμιλήσωσιν ὑπὲρ αὐτῆς, ὅταν τὴν γνωρίσωσι καὶ τὴν ἀγαπήσωσιν ὡς ἡμεῖς. » Τὴν 8 Σεπτεμβρίου περὶ τὴν αὐγὴν, οἱ δύο αὐτοὶ ἐξόριστοι ἤλθοι νὰ τὴν ἀποχαιρετήσωσι καὶ νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὴν ἀναχώρησίν της. Τὴν εὔρον ἔτοιμον ἡδὴ διὰ τὴν μεγάλην ὁδοιπορίαν, καὶ φέρουσαν ἐπὶ τοῦ ὄμου σάκκον τὸν ὁποῖον εἶχε προετοιμάσει πρὸ πολλοῦ. Ὁ πατὴρ της τὴν ἔδωκε τὸ ρούβλιον, τὸ ὁποῖον ἀπεποιεῖτο ἐκείνη νὰ δεχθῇ, λέγουσα ὅτι τὸ εὐτελὲς αὐτὸ ποσὸν δὲν ἔρει διὰ τὴν ὁδοιπορίαν της, ἐνῶ εἰς αὐτοὺς ἦτο ἀναγκαῖον· ἀλλ' ἐντονος διαταγῇ τοῦ πατρὸς της τὴν ἐβίασε νὰ τὸ λάβῃ. Οἱ δύο πτωχοὶ ἐξόριστοι ἠθέλησαν ν' αὐξήσωσι τὸ μικρὸν τοῦτο κεφάλαιον καὶ ὁ μὲν εἷς ἐξ αὐτῶν ἐπρόσφερε τριάκοντα κοπέκ εἰς χαλκὸν, ὁ δὲ ἄλλος εἴκοσι εἰς ἄργυρον· δι' αὐτῶν ἐμελλε νὰ τραφῶσι πολλὰς ἡμέρας. Ἡ Παρασκευὴ ἀπέβαλε τὴν γενναίαν των προσφορὰν, ἠσθάνθη ὅμως μεγίστην εὐγνωμοσύνην. « Ἐάν ποτε ἡ θεῖα πρόνοια, εἶπεν, εὐδοκήσῃ νὰ ἐπιδαφίλευσῃ τὴν χάριν της εἰς τοὺς γονεῖς μου, ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβετε καὶ σεῖς τὸ μέρος σας. »

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην αἱ πρώται τοῦ ἡλίου ἀκτίνες προσέβαλον τὴν αἴθουσαν. « Ἡ ὥρα ἔφθασεν, εἶπεν ἡ νέα, πρέπει νὰ χωρισθῶμεν, » καὶ ἐκάθισεν ἀμέσως, καθὼς καὶ οἱ γονεῖς καὶ φίλοι της. Κατὰ τὴν ῥωσικὴν συνήθειαν, ὅταν τις φίλος ἀναλαμβάνῃ διεξοδικὴν ὁδοιπορίαν, τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως, ὁ ὁδοιπόρος κάθηται. Ὅλοι οἱ παρόντες πρέπει νὰ τὸν μιμηθῶσι· μετὰ δὲ μιᾶς στιγμῆς ἀνάπαυσιν, ὅτε καὶ ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ καιροῦ καὶ περὶ ἄλλων πραγμάτων ἀδιαφόρων, ἐγείρονται, καὶ τὰ δάκρυα καὶ τὰ φιλήματα ἀρχίζουσιν.

Ἡ συνήθεια αὕτη, ἥτις κατὰ πρώτην ὄψιν φαίνεται ἀσημαντος, ἔχει τι ἐν ποσούτῳ ἄξιον λόγου. Πρὶν νὰ χωρισθῶσι διὰ πολὺν καιρὸν, ἴσως καὶ διὰ πάντοτε, συναναπαύονται μερικὰς τινὰς στιγμὰς εἰ-

σέτι, ὡς νὰ ἤθελον ν' ἀπατήσωσι τὴν τύχην καὶ νὰ ὑποκλέψωσι τὴν βραχείαν αὐτὴν εὐχαρίστησιν.

Ἡ Παρασκευὴ ἔλαβε γονυκλιτὶ τὴν εὐχὴν τῶν γονέων της, καὶ ἀποσπασθεῖσα μὲ γενναϊότητα ἀπὸ τὰς ἀγκάλας των, ἐγκατέλειψε διὰ πάντοτε τὴν καλύβην ἥτις ἐχρησίμευσεν εἰς αὐτὴν ὡς φυλακὴ ἀπὸ τῆς νηπιότητός της. Οἱ δύο ἐξόριστοι τὴν συνώδευσαν ἐν ἑέρσειον μακράν. Ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ, ἀκίνητοι εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, δὲν ἀπέσπων ἀπὸ αὐτὴν τὰ ἐλέμματα των διὰ νὰ τὴν ἀποχαιρετήσωσι καὶ πάλιν· ἀλλ' ἡ νέα δὲν ἔστρεψε πλέον πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν της, καὶ μετ' ὀλίγον ἐγείνεν ἄφαντος.

Ὁ Λωπουλόφ καὶ ἡ σύζυγός του ἐμβῆκαν τότε εἰς τὴν κατοικίαν των, ἥτις τοὺς ἐφαίνετο ἔρημος καὶ σκοτεινὴ. Οἱ δυστυχεῖς ἐζήσαν ἔτε πλέον μεμονωμένοι ἢ πρότερον· οἱ ἄλλοι κάτοικοι τοῦ Ἰσχιμ κατέκρινον τὸν πατέρα, ὡς παρακινήσαντα τὴν θυγατέρα του νὰ ἐπιχειρισθῇ ἀνόητον ὁδοιπορίαν, καὶ τὸν ἐχλεύαζον. Ἐπεριγέλωι πρὸ πάντων τοὺς δύο πτωχοὺς ἐξορίστους οἷτινες, ἐν τῇ ἀπλότητί των, δὲν εἶχον κρύψει τὴν ὑπόσχεσιν τῆς Παρασκευῆς τοῦ νὰ φροντίσῃ καὶ περὶ αὐτῶν, καὶ τοὺς ἐσυγγαίροντο ἐμπαικτικῶς περὶ τῆς μελλούσης τύχης των.

(Ἀκολουθεῖ.)

— Ἱστορία τοῦ χρυσοῦ ὁδόντος. Κατὰ τὰ 1593 φήμη διέτρεχεν ὅτι οἱ ὁδόντες τινὸς παιδίου τῆς Σιλεσίας ἔπεσον, καὶ ὅτι ἀνεφύη εἰς χρυσοὺς εἰς τὴν θέσιν ἑνὸς τῶν μεγάλων αὐτοῦ ὁδόντων. Ὁ ὄρτιος, καθηγητῆς τῆς ἰατρικῆς εἰς τὸ πανεπιστήμιον τοῦ Ἐλμστάδ, ἔγραψε κατὰ τὸ 1595 τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ τοῦ ὁδόντος, καὶ διίσχυριζετο, ὅτι ἐν μέρει ἦτο φυσικὸν καὶ ἐν μέρει θαυμάσιον φαινόμενον, καὶ ὅτι ἀπεστάλη ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς αὐτὸ τὸ παιδίον, διὰ νὰ παρηγορήσῃ τοὺς χριστιανοὺς, δυναστευομένους ὑπὸ τῶν Τούρκων.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ὁ Ῥολλάνδος ἔγραψεν ἑτέραν ἱστορίαν περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου. Μετὰ δύο δὲ ἔτη ὁ Συγώλτερος, σοφὸς καὶ αὐτός, ἔγραψε κατὰ τῆς γνώμης τοῦ Ῥολλάνδου, ὅστις εὐθὺς ἐδημοσίευσεν διεξοδικὴν καὶ δεινὴν ἀπάντησιν, πλήρη πολυμαθείας. Τέλος εἰς ἄλλος σοφὸς, ὀνόματι Λιθάριος, συνέλεξε τὰς διαφόρους γνώμας τῶν εἰρημένων, καὶ ἐξέφρασε τὴν ἰδικὴν του.

Αἱ συζητήσεις αὐταὶ ἐξῆψαν πολὺ τοὺς πεπαιδευμένους, ὅταν εἰς χρυσοχόος συνέλαβε τὴν ιδεάν νὰ ἐξετάσῃ τὸν περίφημον χρυσοῦν ὁδόντα. Ἐρευνήσας λοιπὸν αὐτὸν, εὔρεν ὑπὸ χρυσοῦν ἔλαμα, ἐπιτηδεῖως προσηρμοσμένον, ἕνα συνήθη ὁδόντα.

ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ. Φυλλάδ. ΙΓ'. Σελ. 19, εἰς τὴν ἀρχὴν. Ἀντὶ τοῦ Βολταίρου πρώτου, καὶ μετὰ ταῦτα τοῦ Μολιέρου, ἀνάγνωθι. Τοῦ Μολιέρου πρώτου, καὶ μετὰ ταῦτα τοῦ Βολταίρου.